

“Els acords que establím amb Zapatero hauran de ser avaluables cada any”

Hi ha que us descriu com la marca “blanca del PSC”

—Això ens ho diu només gent d'un espai, d'un sector.

—Quin?

—Alguna gent, diguem, independentista... I, home, nosaltres intentem fer una forma diferent de política. Quan el govern de Zapatero falla li ensenyem la targeta vermella. Va ser una moció nostra que gairebé aconsegueix de reprovar la ministra de Foment.

La nostra actuació és des de l'exigència i la influència. I sabem que en determinats debats, som nosaltres els que liderem el discurs alternatiu al que ofereix el partit socialista. Som els qui hem liderat un discurs alternatiu en matèria d'infraestructures, apostant per un altre tipus d'inversió a favor del transport públic. També liderem el discurs en polítiques socials i energètiques... Per tant, ICV és punta de llança en molts d'aquests debats. Potser, des d'una perspectiva estètica, sembla que no ens distanciem tant, però a nosaltres ens interessa més el debat de fons.

—Us ha decebut Zapatero?

—Sí. Jo sóc dels qui va començar amb moltes esperances, pensant que Zapatero representava un altre PSOE, diferent del de Felipe González. El creiem modern, en el sentit de situar l'ecologia al centre del govern. I també des de la perspectiva nacional, va començar a parlar de l'Espanya plural i ha acabat impulsant la imatge “Gobierno d'Espana” o presentant Bono de candidat a president del Congrés o renunciant a Navarra a fer un govern d'esquerres.

—A la passada legislatura hi ha hagut la veu de tres grups catalans al Congrés, CiU, ERC i ICV, amb EU. Tot i això, no s'han fet gaires avanços cap un estat més plural, i això que era amb un govern amic.

Joan Herrera

(Barcelona, 1971)

repeteix com a cap de llista d'ICV-EUiA al Congrés. El seu repte és mantenir la veu de l'ecosocialisme a la cambra espanyola, si IU, amb qui comparteixen grup parlamentari, fa els deures.

—Nosaltres hem estat una altra veu catalana a Madrid, sí, i penso que el nostre treball ha tingut mèrit, perquè no és igual fer-ho amb dos diputats que amb deu. Encara més, no sé què hauríem pogut fer nosaltres amb més vots i més diputats.

En tot cas, els quatre anys propers hi ha dos aspectes clau. El primer, el desenvolupament de l'Estatut. Som la força política, de les opcions catalanistes, que més ens creiem l'Estatut com a instrument a desenvolupar. Alguns el veuen com una renúncia, mentre que per a nosaltres és una eina que pot millorar les condicions de vida dels catalans i que pot ajudar a canviar la realitat de l'estat.

En segon lloc, haurem de plantejar un altre horitzó, el de la reforma constitucional. Caldrà plantejar una reforma cosmètica, però el que haurem d'impulsar és una reforma constitucional a fons, que reconegui la plurinaciona-

litat de l'estat. I ha d'incloure el dret dedecidir. Nosaltres fem una aposta que és avui la majoritària a Catalunya, que és un estat propi dins d'un estat plurinacional. I jo crec que aquesta fórmula és la que garanteix un valor bàsic del catalanisme: Catalunya un sol poble.

—Però és l'objectiu contrari del que plantegen PP i PSOE, que parlen de tancar el procés autonòmic amb una reforma constitucional.

—Hem de deixar molt clar que no acceptem el tancament de l'estat autonòmic. No podem caure en la resignació. L'actitud que és més útil al partit socialista és la del tot o res. Així al final et diuen “res”. Per això fem un plantejament nacionalment potent, que garanteix la Catalunya d'un sol poble.

Si fem un plantejament potent des de Catalunya tenim una clau al nostre favor. Potser els partits estatals plantegen una reforma estètica de la Constitució, però una reforma constitucional no es pot fer sense Catalunya. Aquesta és la nostra força.

De la mateix manera que PSOE i PP poden tenir la temptació de tancar una reforma constitucional restrictiva, jo també dic que una reforma constitucional no es pot fer sense Catalunya.

—La immigració és un altre punt estrella d'aquesta campanya. Sectors de la població la perceben com un element de preocupació. Què s'ha fet malament en aquest àmbit?

—En primer lloc, crec que hi ha un discurs cínic. La immigració ha estat un dels factors, no l'únic, del creixement econòmic. I ara es fa un discurs de la por, perquè ens diuen, en època de vaques magres, que cal que els sectors més desafavorits competeixin pel llocs de treball, amb la immigració. De manera que, amb la immigració, es fa un discurs de dretanització de les classes populars. I aquesta és una estratègia de les dretes, del PP, però també de CiU.

És un discurs molt perillós, que cal combatre. I ho hem de fer amb propostes realistes, no podem dir fronteres obertes, però tampoc no podem dir fronteres tancades i que no entri ningú. Cal un discurs realista que vol dir crear canals estables d'entrada i canals estables de regularització, que no existeixen.

Hi ha un segon element, que és l'eixamplament de l'estat del benestar, per evitar que el ja raquític estat del benestar es debiliti més. D'aquesta manera evitarem que hi pugui haver la sensació que es competeix per un mateix servei social.

—**I com es reforça l'estat del benestar, d'on surten les misses?**

—D'un càlcul molt simple. Tenim un diferencial en despesa social amb Europa de tres punts. I tenim un diferencial de recaptació de 6 punts. Per tant, recaptem menys. I aquí hi ha camp per córrer, perquè, per exemple, les grans fortunes, a través de martin-gales financeres, tributen un 1%!

El problema d'Espanya no és de rendes. Som la vuitena economia del món, en termes mitjans hem superat Itàlia. El problema és de distribució de la riquesa. I això només ho plante- gem nosaltres.

—**Les infraestructures també són un debat central avui. Hi ha qui diu que les crítiques a moltes de les grans infraestructures aturen projectes importants.**

—El problema és que tenim la soci- aldemocràcia i els partits més antics d'Europa. No s'adonen que no és un problema ecològic, només. També és de salut. A Espanya moren cada any més de 16.000 persones per un pro- blema de mala qualitat de l'aire. I és també un problema econòmic. Man- tenir estructures que ens fan depen- dents del petroli no és sols no assumir el repte moral i ambiental de lluitar contra el canvi climàtic, és mantenir unes polítiques estúpides.

Som davant un canvi de paradigma energètic que fa que no puguem continuar en el mateix model d'infra- structures, amb grans línies orbitals que s'acaben col·lapsant només d'es- trenar-se. I tenim exemples com el de Madrid amb la M-30, la M-40 i totes les M que fan, que se'ls col·lapsen. I, en aquest panorama, som nosaltres que estem aturant el país per no voler aquest model obsolet?

Cal un canvi de paradigma en el qual s'entengui que l'ecologia va lligada a una economia més forta. I això es tradueix en un altre model d'infraestructures. No amb una visió radical. Per exemple, si cal millorar la comunicació entre els dos Vallès, la

"Amb la immigració, es fa un discurs de dretantització de les classes populars"

millorarem. Però no ho fem amb una estructura com un gran eix viari que es col·lapsarà, amb els camions que vénen de la resta de l'estat i van cap a França. El que cal és transportar mer- caderies per ferrocarril. On és escrit que calgui un quart cinturó viari, per comptes d'un cinturó ferroviari?

Aquesta és una proposta de futur i més eficient. Qui ha parat el país és el qui ha apostat només per l'arribada de l'AVE a Barcelona, com a gran inversió, i qui ha s'ha oblidat durant anys i anys de la inversió a la xarxa de rodalia, que són PP, PSOE i CiU.

—**Quines condicions irrenuncia- bles es planteja Iniciativa per donar suport a una investidura, si arriba el cas, de Rodríguez Zapatero?**

—El dia 10, nosaltres defensarem un model d'economia al servei de les persones, amb polítiques fiscals anivelladores. Un segon element és de tenir l'ecologia com una prioritat, no com un element tangencial tancat en un ministeri del qual ningú no fa cas, sinó que formi part, de manera integrada, de l'acció de tot el govern. Un tercer element és que no es tanca el debat del model d'estat i que es camina cap a un model plurinacional. I, aquí volem un calendari de despla- gament de l'Estatut i un nou model de finançament. I, a més, que la gestió de les infraestructures, a Catalunya, es faci des de la Generalitat. I un darrer element és el dret i la llibertat. No pot ser que per culpa del xantatge de la

dreta judicial, la religiosa o la políti- ca, hi hagi lleis que vagin per darrere de la realitat social, com és el cas de la despenalització de l'avortament, avançar cap al dret a una mort digna i posar fi als privilegis religiosos.

—**Dèieu que us ha decebut Za- patero. Quines garanties posareu per al compliment d'allò que ne- gocieu?**

—No pot tornar a passar que, com en aquesta legislatura anterior, un dia pacta lleis socials amb nosaltres i l'altre, lleis de caràcter més econòmic amb la dreta de CiU.

Avui un vot cap al PSOE no atura la dreta. Encara més, pot fer que la dreta sigui al seu govern, amb el senyor Duran de ministre.

—**I vosaltres estaríeu disposats a entrar a formar part d'un govern?**

—No és la nostra prioritat. La nostra és canviar polítiques. No vol dir que renunciem a res. Però si em donen a triar entre un ministeri de medi ambient dut per nosaltres o una vice- presidència de medi ambient dut pel PSOE, opto per això segon. I així, ho podríem anar aplicant a les polítiques socials, etc.

Ara, els acords que establím amb Zapatero, vista l'experiència d'in- compliments, hauran de ser avalua- bles cada any. Perquè el senyor Zapa- tero ens ha fet promeses que encara esperem.

Enric Rimbau